

Camellia

6

名
門
嫡
后

เจ้าหละ
บุตรสาว
อันดับหนึ่ง
ของ
ตระกูล!

繁多 ฟานตั่ว เซียน
มณฑิรา ภาทอง แปล
白岫 ไป๋ซิว วา

บทที่ 171 คู่หมั้นพบกัน

สองพี่น้องคาดไม่ถึง ราชโองการของภูไทเฮาไม่ได้กล่าวถึง
การลงโทษเจียงหยาชวง เพียงแต่ให้เขาเข้าวัง

ตระกูลเจียงยอมคาดเดาภูไทเฮาในแง่ร้ายที่สุด ดังนั้น
พอไต้ยิ่น จึงไม่ยอมตอบ แต่ใช้ทั้งไม้แข็งไม่อ่อนกักตัวชั้นที่
ที่ถ่ายทอดราชโองการไว้ แล้วเข้าไปหารื้อกันในเรือนของฮูหยิน
“ท่านอาสี่รู้เรื่องราชโองการนี้หรือไม่”

“ไม่รู้แน่นอน” นิสัยของเจียงฮองเฮา ฮูหยินเถาเข้าใจดี
พอไต้ยิ่นก็ขมวดคิ้ว “ก็แค่เรียกตัวสิบเก้าเข้าวัง ต้องให้ไทเฮา
มีราชโองการหรือ ท่านอาสี่ของเจ้าให้คนมาบอกไม่ได้หรือ”

“แล้วเวลานี้ล่ะ” เจียงหยาดานรีบถาม

ฮูหยินเถาพยักหน้าไปยังเรือนที่คุมตัวชั้นที่ไว้
“ถ้าทางนี้คุมอยู่ เจ้ารีบเข้าวังไปคุยกับท่านอาสี่ของเจ้า พอเสร็จ
ก็ส่งข่าวมาบอก ข้าค่อยปล่อยสิบเก้ากับมหาเดเล็กไป”

เรื่องที่ว่าเดินทางไปมา กู้ไทเฮาทงโน้นอาจจะทนรอ
ไม่ไหว...คนตระกูลเจียงไม่ใส่ใจ

แต่เจียงหยาดานยังไม่ทันออกจากประตู เจียงฮองเฮา
ก็ได้ข่าวและส่งคนมาแล้ว “คุณชายสิบเก้าจะเข้าวังใช่หรือไม่
วางใจเถิด ฮองเฮาทรงทราบแล้ว เวลานี้ประทับรอที่
ตำหนักไท่สือ”

ฮูหยินเถาถาม “ไม่รู้ว่าทางไทเฮาคิดอย่างไร”

“ไทเฮาจะยกเล็กตำแหน่งชีวิตใจของคุณชายสิบเก้า
แต่ได้ัวจี้จี้กับจวงซือเย่ไม่ยอม เวลานี้กำลังเรียกขุนนางที่
เกี่ยวข้องมาหารือกันที่ตำหนักไท่สือ” และพูดต่อ “ฮองเฮาตรัส
ว่าไม่ต้องกังวล ให้คุณชายไปรวมก็พอ”

ฮูหยินเถาขมวดคิ้ว “ในเมื่อแค่ไปรวม ทำไมต้องเป็น
สิบเก้า”

คนที่มายิ้ม “บ่าวไม่ทราบ ฮองเฮาไม่ได้มีรับสั่งเจ้าค่ะ”

“งั้นสิบเก้าไปเถิด ระวังตัวหน่อย” ฮูหยินเถาคิดดูแล้ว
รู้สึกว่าการูกสาวคงไม่ทำร้ายหลานชาย จึงกวักมือเรียก

เจียงหยาชวง ช่วยจัดฟุ่ป้ายหยก แล้วกำชับ “ไม่ว่าเรื่องอะไร ให้ดูท่านอาสี่ไว้ ให้ท่านอาสี่ออกหน้า”

ในเวลาใกล้เคียงกัน ที่จวนจางกั๊วกง อาจารย์เล่อซาน ก็สอนค่วงซิงอู๋ “กู๊ไทเฮาทำท่าเหมือนจะทวงความยุติธรรม ให้เจ้า ความจริงแล้วตั้งใจหาเรื่องเจ้า”

ค่วงซิงอู๋รับฟัง “อาจารย์โปรดพูดรายละเอียด”

“เจียงหยาชวงฆ่าคนบนถนน และยังทรمانเจ้าผู้เป็น ทายาทกั๊วกง โทษทัณฑ์ไม่น้อย” อาจารย์เล่อซานพูดอย่าง ราบเรียบ “แต่เขาเป็นลูกหลานตระกูลเจียง เฝิงหฺวู่กู่ย ผู้ว่าการเมืองหลวงก็เคยเป็นที่ปรึกษาตระกูลเจียง ตั้งแต่ต้น ก็แตกต่างที่เขาฆ่าคนเพราะเข้าใจผิดคิดว่าผู้ติดตามเจ้า เป็นโจร เรื่องบาดแผลบนตัวเจ้าก็บอกว่าตอนที่เขาไม่อยู่ คนงานตระกูลเจียงทำ ไทเฮากับฮองเฮาแต่ไหนแต่ไรก็แก่งแย่ง อำนาจกัน เรื่องนี้คงจัดการโดยให้ตระกูลเจียงส่งคนมารับผิด แทนสองสามคน แล้วค่อยขอโทษเจ้า มอบของขวัญให้เจ้า กู๊เกียรติให้จางกั๊วกงกับกองทัพลบประจิม ส่วนเจ้า ก็ต้อง ใจกว้างไม่ถือสา แล้วเรื่องก็จะเงียบไป”

“แต่เวลานี้กูไทเฮายังไม่ลดละ และยังคงลดตำแหน่ง
ชีวโณของเจียงหยาชวง...เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจียงหยาชวงเป็นหลาน
ที่ฉินกั้วกงอบรมด้วยตัวเอง เจียงเทียนฉือพ่อของเขาแม้เป็นลูก
ชายคนรองของฉินกั้วกง แต่สืบทอดตำแหน่งจีเป่ยโหวของ
ฉินกั้วกง พูดถึงฐานะและความสำคัญของเขาในตระกูลเจียง
เหนือกว่าเจียงเทียนฉีพี่ชายท้องเดียวกัน ซึ่งเป็นรองเจ้ากรม
กลาโหม”

อาจารย์เล่าซานพูดต่อ “ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด ต่อไป
เจียงเทียนฉือจะเป็นผู้บัญชากองทัพของฉินกั้วกง และลูกชาย
สามคนของเจียงเทียนฉือ คนที่จะฝากความหวังได้มากที่สุดคือ
เจียงหยาชวงคนนี้ ปีที่แล้วเขากลับไปสอบระดับท้องถิ่นที่
อำเภอชุยเซี่ยนใต้ที่หนึ่ง มีข่าวว่าปีนี้จะกลับไปสอบที่ชุยเซี่ยน
อีก เจ้าลองคำนวณดู เวลานี้เป็นปลายเดือนยี่ ระยะทางระหว่าง
เมืองหลวงกับชุยเซี่ยน เดือนหกเดือนเจ็ดเขาต้องเดินทาง
เวลานี้ไทเฮากล่าวถึงตำแหน่งสอบของเขา ไม่พูดถึงเรื่องที่เรียก
เขาเข้าวังไปสอบถามครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้เสียเวลาอ่าน
หนังสือไปเท่าไร ปีนี้เขาเพิ่งอายุสิบแปด กำลังเผชิญปัญหาจะ
ถูกลดตำแหน่ง แล้วจะมีสมาธิหรือ”

พอพูดอย่างนี้ ค่วงซิงอู่จึงเข้าใจ

“กูไทเฮาทรมานเจียงหยาชวงอย่างนี้ ตระกูลเจียงหรือจะปล่อยมือจากชิงอู่ซึ่งกำลังเตรียมตัวสอบเหมือนกัน” เขามวดคิ้ว “ถ้าเรื่องนี้ทำให้ชิงอู่สอบได้ไม่ดี ก็ตรงกับความต้องการของไทเฮากับชิงคังที่อยากให้ชิงอู่อยู่เมืองหลวงต่อไป แล้วโยนความผิดให้ตระกูลเจียง...”

อาจารย์เล่าซานว่า “ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ช่วงนี้มีข่าวว่า คุณหนูเจียงสิบห้าจะแต่งงานกับฉีอ๋อง คุณหนูคนนี้เป็นลูกสาวบ้านใหญ่ตระกูลเจียง เจียงหยาชวงเป็นลูกชายบ้านสี่ กูไทเฮาจ้องจับผิดเขาอยู่ เจียงฮองเฮาต้องคอยปกป้องหลานชาย มีหรือจะไม่มองเมินเฉยงานแต่งของหลานสาว อย่างนี้บ้านใหญ่กับบ้านสี่ตระกูลเจียงคงขัดแย้งกัน”

ค่วงชิงอู่พูดขึ้นอย่างคาดไม่ถึง “บ้านใหญ่ตระกูลเจียงไร้เหตุผลอย่างนี้เชียวหรือ” ถึงเจียงฮองเฮาไม่ดูแลงานแต่งของฉีอ๋องด้วยพระองค์เอง แต่งงานแต่งของพระโอรสองค์โตจะปล่อยให้เจียบเหงาได้หรือ เมื่อเทียบกันแล้ว เรื่องที่เจียงหยาชวงถูกกูไทเฮาขู่ว่าจะยกเลิกตำแหน่งชิงอู่ในอันตราয়กว่า

“ไม่ใช่ว่าพวกเขาไร้เหตุผล แต่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์”
อาจารย์เล่าซานพูดขึ้น “ถ้าฮ่องเต้อ่อนแอตระกูลเจียงชนะ
วันหลังคนที่กุมอำนาจในราชสำนักก็ต้องเป็นคนของเจียง
ฮองเฮา เจียงฮองเฮาหรือจะสละอำนาจปกครองแผ่นดิน
เพียงเพราะพระชายาจีอ๋องเป็นหลานสาวของตน และเวลานี้
พระชายาจีอ๋องเป็นคนที่เจียงฮองเฮาเลือกเอง นางไม่ได้เป็น
หลานสาวคนเดียว เจ้าวาฮองเฮาจะเลือกพระชายาที่พระนาง
ควบคุมไม่ได้หรือ สภาพอย่างนี้ พระนางลำเอียงเข้าข้างพี่น้อง
คนไหน เป็นเรื่องสำคัญมาก เจียงเทียนเอ้าเป็นเพียงญาติผู้พี่
แต่เจียงเทียนฉือแม่ไม่ใช่พี่ชายร่วมท้อง แต่มีพ่อคนเดียวกัน
ย่อมใกล้ชิดมากกว่าญาติผู้พี่”

ควงชิงอู่เข้าใจทันที “สรุปแล้ว ครั้งนี้กุไทเฮาตั้งใจจะเอา
ข้าเป็นข้ออ้าง”

เขาขมวดคิ้ว “อาจารย์มีวิธีหรือไม่ ข้าไม่อยากให้ไทเฮา
ทำกับข้าอย่างนี้”

“ต้องประนีประนอม” อาจารย์เล่าซานบอก “ตระกูลเจียง
สร้างความสัมพันธ์ที่วราชสำนักด้วยการแต่งงาน พ่อของเจ้า

ยังอยู่ที่ตะวันตก ไทเฮายุแห่ให้ต่อสู้กับพวกเขาในเมืองหลวง
ถึงข้ามีสามหัวหกแขนก็ช่วยอะไรไม่ได้...ได้แต่ประนีประนอม”

ควงชิงอุ้มด้วยความหนักใจ “วันนี้ข้าอ้างว่าไม่สบาย
ไม่เข้าวัง ไทเฮาคงไม่พอใจแน่ ข้ายังปิดบังไทเฮาไป
ประนีประนอมกับตระกูลเจียง...ถ้าตระกูลเจียงไม่รับปาก หรือ
รับปาก แล้วส่งข่าวไปบอกไทเฮา อย่างนี้...”

อาจารย์เล่าซานว่า “จำเป็นต้องหาข้ออ้าง” เขาครุ่นคิด
ครู่หนึ่ง “ข้าได้ยินว่าผู้หญิงตระกูลเจียงที่ยังไม่ได้แต่งงาน
นอกจากคุณหนูสิบห้าที่ถูกวางตัวเป็นพระชายาจี๋อ๋องแล้ว ยังมี
คุณหนูอีกสามคน แต่ละคนหน้าตาไม่ธรรมดา”

ควงชิงอุ้มด้วยความประหลาดใจ “อาจารย์หมายความว่า
อย่างไร”

“ใกล้ถึงเดือนสามแล้ว วันพระราชสมภพของฮ่องเฮาเป็น
วันที่สามเดือนสามพอดี ในวังคงจัดเลี้ยงฉลอง” อาจารย์เล่าซาน
พูดราบเรียบ “ถึงตอนนั้นเจ้าเข้าวังไปถวายพระพร ถือโอกาส
พบคุณหนูตระกูลเจียง แล้วแสร้งบอกว่าเห็นแล้วรักทันที...”

เอานี้เป็นข้ออ้างในการประนีประนอมกับตระกูลเจียง นับว่าเป็น
เหตุผลที่ใช้ได้”

ควงชิงอุ้ยครุ่นคิด “ถ้าไทเฮาคิดว่าข้าหลงรักหญิงงาม
ง่าย ๆ ไม่ควรสนับสนุนล่ะ”

อาจารย์เล่าซานว่า “ก็ใช่ ไทเฮาต้องการดึงเจ้ากับพ่อ
เป็นพวก ในสายตาของไทเฮา เจ้าเป็นคนหนุ่มน้อยความรู้
หลงใหลสาวงามหรือทำอะไรอะเลอะเลือนได้ง่าย ไทเฮาคงไม่ทำ
รุนแรงกับเจ้า อาจจะเตือนให้เจ้ากลับตัว พร้อมกับกล่าวโทษ
ตระกูลเจียง อย่างนี้แล้วถ้าตระกูลเจียงหาเรื่องเจ้า ไทเฮาก็คง
ไม่กล้าให้เจ้าใกล้ชิดกับตระกูลเจียงอีก”

ควงชิงอุ้ยพยักหน้าอย่างระวังตัว “ขอบคุณอาจารย์
ที่ชี้แนะ”

เรื่องนี้ชิวเย่หลันไม่รู้ เวลานี้นางกำลังต้อนรับแขกที่มาโดยไม่
คาดคิด เต็งอี่

แน่นอนในทางเปิดเผยเต็งอ้อมมาเพื่อการระงับชีวิตเหม็นหมิ่น แต่พอพบหน้าก็บอกว่าต้องการคุยกับชีวิตเห่หลันเป็นการส่วนตัว ชีวิตเหม็นหมิ่นให้คนมาถามชีวิตเห่หลันพอนางไม่ปฏิเสธ จึงรับปากกับเต็งอ้อม

คู่หมั้นทั้งสองพบกันครั้งนี้ไม่ได้คุยกันดีอย่างเมื่อก่อน เต็งอ้อมถามทันที “คนที่ไล่ล่าข้ากับแม่เป็นคนของเจ้าใช่หรือไม่”

“เจ้าเป็นฝ่ายพูดแล้วไม่ทำตามทีพูดก่อน” ชีวิตเห่หลันยิ้มหยัน “ทำไมคิดว่าเจ้าเป็นฝ่ายถูกทำร้าย”

เต็งอ้อมพูดอย่างขุ่นเคือง “ข้ากับแม่อย่างมากก็ให้เจ้าแต่งเข้ามา แต่เจ้าสิ ลงมือจะเอาชีวิตพวกข้า โหดเหี้ยมอำมหิตจริงๆ”

ชีวิตเห่หลันพูดเย้ย “เจ้าอยู่อย่างนั้นจนชิน ทำไมต้องให้คนอื่นไปอยู่อย่างเจ้า”

“ปีนี้ข้าจะสอบฤดูใบไม้ร่วง ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด ปีหน้าก็สอบที่เมืองหลวง... ถ้าสอบติดจะขอออกไปจากจวนกว้างหยางอ๋อง” เต็งอ้อมพูดอย่างกระวนกระวายใจ “เรื่องนี้ไทเฮารับปากข้าแล้ว หลายปีที่ผ่านมามีโอกาสแค่ครั้งนี้ครั้งเดียว

เจ้าอย่าก่อเรื่องอีกได้หรือไม่ อย่างมากพอเจ้าแต่งเข้ามา ข้าจะไม่แตะต้องเจ้า ผ่านไปอีกสองสามปีเราหย่ากันอย่างราบรื่น เจ้าอย่าแต่งกับใครก็แต่ง คิดว่าข้าอยากอยู่กับเจ้านักหรือ”

ชีวเย่หลันตะลึง แล้วนึกขึ้นได้ “กูเหียนบีบให้เจ้าแต่งกับข้าหรือ เรื่องนี้รบกวนเจ้าจนไม่เป็นอันอ่านหนังสือใช่หรือไม่” พอคิดได้อย่างนี้ก็ขมวดคิ้ว “ทำไมเจ้าโง่อย่างนี้ ก่อนหน้านี้เจ้าหลบไปจนหาตัวไม่เจอ ทำไมไม่หลบไปจนถึงฤดูใบไม้ร่วง กลับบ้านเกิดไปสอบฤดูใบไม้ร่วง แล้วค่อยเดินเยื้องย่างเข้าเมืองหลวง มาทันพอดีสอบฤดูใบไม้ผลิไม่ได้หรือ”

เต็งอี้ยัมหยัน “ไม่ใช่เพราะความเมตตาของเจ้าหรือหหรือเดิมที่ข้าก็คิดอย่างนี้ เพื่อไม่ให้แม่ข้าถูกเขาทรมานใจ ข้าจึงให้แม่ไปด้วย ปรากฏว่าหลบไปอยู่ที่ผิงซานไม่กี่วัน คนของเจ้าก็ตามมาพบ...ถ้าไม่กลับเมืองหลวง ก็ไม่ต้องนึกถึงการออกจากจวนกว้างหยางฮ้อง ชีวิตยังเอาไม่รอด”

“เรื่องนี้โทษข้าได้หรือไม่” แม้ไม่ใช่คนที่นางส่งไป แต่ชีวเย่หลันก็ไม่อยากรู้ “ก่อนหน้านี้ให้คนไปถามเจ้า ที่สัญญากันไว้เจ้าคิดจะทำอย่างไร เจ้าไม่ตอบแต่กลับหายไป ใครจะรู้ว่าเจ้าทำตามคำสั่งของตระกูลหรือไม่ ถึงได้ยื้อเวลาออกไป

คนที่เจ้าหลบไม่ใช่ข้า แต่เป็นกุเหยียน เจ้าควรบอกข้าก่อน
เจ้าไม่บอกข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าเกี่ยวกับข้าหรือไม่”

เติ้งอี้หน้าบึ้ง “เจ้าคิดว่าข้าเป็นเจ้าหรือ จะได้ส่งพวก
เดนตายไปโดยไม่ให้ใครรู้ ถึงข้ารู้ว่าเป็นวิธีการของ
เจียงหยางวงคนบ้านกำแพงติดกันกับเจ้า...เวลานี้ข้ามีโอกา
สเดียวก็คือสอให้ติด ถ้าเจ้าขัดขวางข้า ก็อย่าโทษว่าข้าทำตาม
คำสั่งของไทเฮา”

“เจ้าทำตามคำสั่งของไทเฮาแล้วได้อะไรขึ้นมา”
ซิวเย่หลันถาม “ไทเฮาไม่รู้หรือว่าหลายปีมานี้เจ้าอยู่อย่างไร
พระนางเคยช่วยเจ้าหรือ เจ้าคิดว่าถ้าเจ้าสอติดจะทำให้
พระนางเห็นความสำคัญของเจ้าหรือ ลองคิดดู จินชื่อคนหนึ่ง
สำหรับครอบครัวยุ่ไปนับว่าเป็นหน้าเป็นตาของบรรพชน
แต่สำหรับไทเฮาแล้วมีความหมายอะไร”

เติ้งอี้พูดอย่างราบเรียบ “ข้าควรเชื่อฟังเจ้าแล้วท้อแท้
สิ้นหวัง เอาหัวฟ่งชนกำแพงตายใช่หรือไม่”

“...” ซิวเย่หลันพูดไม่ออก ขณะที่กำลังจะว่า จู่ๆ ในห้อง
ก็มีคนพูดต่อ “เจ้าอยากตั้งใจอ่านหนังสือเตรียมสอบ จะยาก

อะไร แค่ออกไปแล้วประกาศถอนหมั้นกับหลั่นหลั่นทันที
ข้าจะให้เจ้ามาอยู่ที่เรือนครอบครัวข้า รับรองว่าถึงกูเหียนมีปีก
ก็มารบกวนเจ้าไม่ได้”

เจียงหยาชวงนี่เอง เขาผ่านมาพอดี

ครบอย่าง

บทที่ 172 ข้าไม่ได้มาดูเจ้าทะเลาะกัน

เติ้งอี้พอไต้ยีนก็ตกใจ มองหน้าชีวเย่หลันด้วยแววตาซับซ้อน “เจ้าสองคน...” แม้เขาไม่ชอบผู้หญิง รวมทั้งชีวเย่หลันซึ่งเป็นคู่หมั้นและเป็นคนสวยเด่น นางเป็นคู่หมั้นของเขา แต่พอเห็นเจียงหยาชวงปรากฏตัวที่เรือนของชีวเย่หลัน เข้ามาร้อยไร้วี่แวงเสียดแทงทางคุ้นเคย...เติ้งอี้ก็รู้สึกไม่พอใจ

“เจ้าสองคนเห็นข้าตายไปแล้วหรือ” เติ้งอี้ร้องหือออกมาแล้วพูดหยัน “ก่อนหน้าข้าคิดว่าจะแต่งงานกับหญิงอื่นแล้วปล่อยเจ้าเป็นอิสระ นี่ไม่ถึงว่าข้ายังไม่ทันหาคนอื่น เจ้าก็หาคนไว้แล้ว”

คำเย้ยหยันแค่นี้สำหรับชีวเย่หลันไม่มีอะไร นางเผยสีหน้าราบเรียบ “เจ้าขอบคุณชายรูปหล่อหน้าขาวได้ เหตุใดถึงไม่ยอมให้ข้าชอบ”

“เจ้า” เอ็นหน้าผากเติ้งอี้กระตุก

เจียงหยาชวงซึ่งกำลังจะพูดแทนคนรักกลับรู้สึกพอใจหัวเราะขึ้น “เจ้าคิดว่าข้าเป็นคุณชายรูปหล่อหน้าขาวมาตลอดหรือ”

“แน่นอน” ชิวเย่หลันพูดอย่างยโส “ข้าหรือจะชอบคนซีเหร่”

เจียงหยาชวงยิ้ม “เมื่อก่อนใครบอกว่าไม่สนใจข้า ความในใจเผยออกมาแล้ว...”

“ข้าไม่ได้มาดูเจ้าสองคนทะเลาะกันเล่น” เต็งอี้ทั้นไม่ไหวทบโตะ ตะคอกเบาๆ “พูดเป็นการเป็นงานได้หรือไม่”

เจียงหยาชวงหันมามองแล้วพูดขึ้น “เรื่องเป็นการเป็นงาน เมื่อครู้ข้าพูดไปแล้วไม่ใช่หรือ ถ้าเจ้ายอมถอนหมั้นก็ตกลงกันได้ จะเอาอะไรก็ได้...ตั้งเงื่อนไขมาเลย”

ท่าทางกล้าได้กล้าเสียทำให้เต็งอี้รู้สึกขั้ตตา ตนต้องพากเพียรเรียนหนังสือตั้งหลายปี ต้องคิดหาทางต่างๆ นานาเพื่อให้ได้โอกาสเข้าสอบอย่างสงบ ส่วนเจียงหยาชวงซึ่งอายุเท่ากันกลับวางท่าโอหังอย่างง่ายดาย

ด้วยความรู้สึกอิจฉาริษยา เต็งอื้อพุตราบเรียบ “ให้สองเขา ถอนตัวกลับเข้าวังใน คินอำนาจให้ไทเฮา เงื่อนไขนี้เจ้ารับปากได้หรือ”

เจียงหยาชวงหัวเราะ “เจ้าไม่คิดจะเจรจาดี ๆ หรือ” รอยยิ้มนั้นเย็นชา

เต็งอื้อไม่กลัวเขา ที่นี้เป็นจวนซีเหออ่อง และเป็นเรือนของ ชิวเย่หลัน วันนี้เขามาการะวออย่างเปิดเผย ถ้าเจียงหยาชวง ทำอะไรเขาที่นี้ ชิวเย่หลันคงเสียชื่อเสียง ท่านหญิงกับซู่ร่วมมือกันทำร้ายคู่หมั้น อย่าให้มีโทษรุนแรงถึงขั้นถูกประณามทั่วแผ่นดินเลย

พอรู้สึกถึงความเหี้ยมเกรียมของเขา เต็งอื้อก็ยิ้มหยัน “คุยกันดี ๆ หรือ คุยอย่างไร ข้าโตในจวนกว้างขวางอ่อง ในตัว มีสายเลือดตระกูลกู ถ้ามาพึ่งตระกูลเจียงของเจ้า ตระกูลกู จะปล่อยข้าหรือ และตระกูลเจียงของเจ้าจะปกป้องข้าเต็มที่หรือ อย่างมากที่สุดก็ให้ข้าสอบเสร็จ หลังจากนั้นตระกูลกูส่งบ่าว สักคนมาฆ่าข้าก็ได้”

“พูดอย่างกับว่าตระกูลเจียงของข้าไม่มีป่าว”
เจียงหยาชวงไม่ปิดบังความอัมหิตของตนแม้แต่น้อย

เต็งอี้พูดอย่างเย็นชา “ป่าวบ้านเจ้าถ้าจะจัดการข้า ต้อง
ผ่านด่านตระกูลกู๋ ชาตินี้ถ้าตระกูลกู๋ยังไม่ล่มสลาย ตระกูลเจียง
จะปกป้องข้าตลอดชีวิตหรือ”

เจียงหยาชวงแย้ง “ตระกูลกู๋จะปกป้องเจ้าตลอดชีวิตหรือ
กู๋เหยียนปกป้องเจ้าด้วยอ้อมกอดไซ้หรือไม่ เจ้าถูกทำร้าย
อย่างนี้ ถ้าเป็นตระกูลเจียงของข้า ใครกล้ามาทำกับลูกหลาน
อย่างนี้ ปู่ข้าคงตีตายคามือ”

“เพราะเป็นพี่น้องเจ้า” เต็งอี้สีหน้าซีดขึ้นมาทันที เขา
กำหมัดแน่น พูดอย่างขัดถ้อยขัดคำ “แต่ข้าไม่ใช่พี่น้องเจ้า”

ชิวเย่หลันขมวดคิ้วพูดขึ้น “อย่าทะเลาะกันได้หรือไม่”
นางถามเต็งอี้ “เจ้ามาเพื่อบอกให้ข้าแต่งงานกับเจ้าไซ้หรือไม่
คงไม่คิดว่าแค่พูดลอยๆ ข้าก็จะรับปาก เงื่อนไขละ บอกมาเลย
อย่าเสียเวลา”

เต็งอี้ร้องหึ มองเจียงหยาชวงอย่างมีความนัย “เกี่ยวข้อง
กับหรวนชิงเหยียน เจ้าอยากให้เราพังหรือ”

ชีวเย่หลันสีหน้าซีด รีบพูดทันที “สิบเก้า เจ้ากลับไปก่อน”

เจียงหยาชวงขมวดคิ้ว “พี่หรวนมี่เรื่องยุ่งยาก ข้าว่าข้าคงช่วยได้”

“เป็นเพราะเจ้าช่วยได้เขาถึงยุ่งยากมากขึ้น” เต็งอี้ยิ้มหยันพลาญพูดกับชีวเย่หลัน “เจ้าคงเข้าใจความหมายของข้าแล้วใช่หรือไม่ ถ้าเราสองคนถอนหมั้น เจ้าจะแต่งงานกับเขาไม่ใส่ใจหรวนชิงเหยียนแล้วหรือ”

พอเขาเตือน ชิวเย่หลันจึงนึกขึ้นได้ “ทางไทเฮารู้ฐานะของพี่ชายแล้ว ถ้าข้าแต่งงานกับสิบเก้า ในสายตาของพวกเขาตระกูลเจียงจะหนุนหลังพี่ชาย...พวกเขาจะยอมได้อย่างไร”

นี่เท่ากับทำให้ฝ่ายไทเฮาร้อนใจ มุ่งกำจัดชีวจิ้งหลันโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งนั้น

ชีวเย่หลันสีหน้าโกรธเกรี้ยว พูดขึ้น “พวกเจ้าโหดเหี้ยมจริง ๆ”

เต็งอี้ย้มหยัน “ข้าแค่ถ่ายทอดคำพูด ทุกอย่างมีต้นสายปลายเหตุ อย่าโทษข้าคนเดียว”

เจียงหยาชวงถามด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก “หลั่นหลั่น เกิดอะไรขึ้น บอกข้าได้หรือไม่”

“ไม่ได้” ชิวเย่หลั่นนวดหว่างคิ้ว ทิ้งคำพูดให้เขา แล้วถามเต็งอี้ย้อต่อ “หมายความว่าข้าต้องแต่งงานกับเจ้า”

เต็งอี้ย้อมพร้อมกับพูด “เว้นแต่ว่าเจ้าไม่ใส่ใจหรือรังเกียจ แต่ข้ารู้ว่าเป็นไปไม่ได้หรอก”

เจียงหยาชวงพอได้ยินก็รีบมองหน้าชิวเย่หลั่น

ชิวเย่หลั่นนั่งเงียบอยู่นาน แล้วพูดขึ้น “ยังไม่ถอนหมั้นก็ได้ แต่อย่าพูดถึงเรื่องแต่งงาน”

เต็งอี้ย้อว่า “เจ้าคิดว่าข้าตัดสินใจเองได้หรือ บอกตามตรงเวลานี้ข้ายุ่งกับการสอบระดับท้องถิ่นและสอบในเมืองหลวง ถ้าให้ข้าเป็นคนพูดเอง ทางดีที่สุดคือไม่พูดถึงการหมั้น จะได้ไม่เสียเวลาข้า”

เจียงหยาชวงอดรนทนไม่ไหวแล้ว แต่ก็ไม่เหมาะที่จะระบายความโกรธใส่ชีวเย่หลัน จึงได้แต่พูดอย่างเหี้ยมเกรียม “ถ้าเจ้าตายก็ไม่มีเรื่องแต่งงานแล้ว”

“ถ้าข้าตาย หรวนชิงเหยียนก็อย่าหวังเลยว่าจะมีชีวิตอยู่”
เต็งอี้ยัม ลุกขึ้น “หนึ่งอี คิดให้ดีกว่านี้แล้วกัน”

พูดจบก็ไม่ใส่ใจคนทั้งสอง สะบัดแขนเสื้อจากไป

เจียงหยาชวงแววตาซับซ้อน ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ไม่พูดและไม่ทำอะไร มองชีวเย่หลันที่สีหน้าเปลี่ยนไปมา “เมื่อครู่ที่เขาพูดหมายความว่าอย่างไร ทำไมการตายของเขาเกี่ยวข้องกับชีวิตของพีหรวน พีหรวนตกอยู่ในกำมือของพวกเขาหรือ”

“เปล่า” ชิวเย่หลันกัดริมฝีปาก ครุ่นใหญ่จึงพูดขึ้น “เรื่องนี้ข้ารับปากพี่ชายว่าจะไม่พูด เจ้ากลับไปเถิด ข้าอยากคิดให้ดี...”

“เรื่องราวเป็นอย่างไรกันแน่” เจียงหยาชวงสุดหายใจเข้าลึก พยายามพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนปกติ “เจ้าเป็นคนฉลาด ถ้าไม่ใช่เพราะลำบากใจ จะลังเลอย่างนี้หรือ ต่อไปเราก็เป็นครอบครัวเดียวกัน ทำไมเห็นข้าเป็นคนนอก”

ชีวะเย่หลันรู้สึกกระวนกระวาย “เออละ ถึงยังงี้เจ้ากลับไปก่อนเถิด”

เจียงหย่าชวงมองนางครูหนึ่ง แล้วพูดเสียงห้วน “ได้เข้าไปละ”

ฟังออกว่าน้ำเสียงขุ่นเคือง แต่เวลานี้ชีวะเย่หลันกระวนกระวายใจแทบแย่ ไม่มีใจจะใส่ใจเขา พอให้เขาไปแล้วก็เริ่มคิดว่าจะแก้สถานการณ์อย่างไร ปัญหาคือไทเฮามุ่งจะเอาชีวิตชีวจึงหลัน ควรรู้ว่าชีวจึงหลันแม้มีเทียนหย่า แต่ถ้าฝ่ายไทเฮาร้อนใจลงมืออย่างเปิดเผย เขาคงตายแน่

ไม่เช่นนั้นทำไมชีวจึงหลันจึงต้องเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนแซ่

“พี่จะตายไม่ได้ ข้าไม่ยอมแต่งงาน แฮ่ ดูแล้วคงต้องกำจัดไทเฮา ปัญหาอยู่ที่ว่า ไทเฮาอยู่ดีๆ ทำอย่างไรจึงจะตาย” ชีวะเย่หลันขมวดคิ้วแน่นติดต่อกันหลายวัน

ช่วงนี้เมืองหลวงสงบเรียบร้อย ส่งคนไปถามไถ่ทางบ้านตระกูลห้วนทุกวัน ก็ได้คำตอบว่าทุกอย่างปกติ

แต่ชูเหอบั้งเอิญถามขึ้นว่าหลายวันแล้วไม่เห็น
เจียงหยาชวงมาหา

ชีวเย่หลันเมินเฉยไม่ใส่ใจ โดยไม่รู้ว่าเจียงหยาชวงรอให้นางมาลอบ รอล้ำรอล่ำก็ไม่เห็นแม้แต่เงา แต่กลับถูกเจียงหยาดานเยาะเย้ย “ข้าว่าแล้ว ท่านหญิงน้อยนั้นคงแอบมีคนอื่น น่าจะเป็นหรวนชิงเหียนน เจ้ายังไม่เชื่อหรือ”

เจียงหยาชวงหน้าบึ้ง “เราทะเลาะกัน พี่แปดอย่าพูดเหลวไหล”

“ยังจะหลอกข้าหรือ” เจียงหยาดานยิ้มหยัน “ถ้าทะเลาะกันจริง ต้องเป็นเพราะนางมีคนอื่น ดูจากความตั้งใจของเจ้าคงไปขอโทษนางแล้ว มีหรือจะอดอู้อ่านหนังสืออยู่ในห้องทั้งวัน”

เจียงหยาชวงได้ยินเขาพูดตรงกับความรู้สึกของตนก็ถอนหายใจ “เกี่ยวข้องกับหรวนชิงเหียนน แต่ข้าไม่คิดว่าสองคนนี้จะมื่ออะไร...ไม่นั้นทำไมต่อหน้าข้าก็ไม่ปิดบัง นางน่าจะรู้”

“ตำราพิชัยสงครามที่ว่าลวงเป็นจริง จริงเป็นลวง ใครจะรู้ว่านางจงใจทำอย่างนี้เพื่อไม่ให้เจ้าสงสัย หรือถึงเจ้าสงสัย

แต่นางอธิบายได้” เจียงหยาทานพูดเตือน “ทำไมเจ้าต้องทรมานตัวเอง ผู้หญิงก็เท่านั้น...เป็นเพราะเจ้ายังไม่ได้ตัวนาง พอได้ก็ไม่ตื่นเต้นแล้ว”

“ข้าไม่คุยกับพี่แล้ว” เจียงหยาชวงเริ่มระแวงความสัมพันธ์ระหว่างชีวเย่หลันกับหรวนชิงเหียน และระแวงอย่างหนักจากที่เขาคุยกับเจียงหยาทาน เดิมทีหวังว่าพี่ชายจะคัดค้านความเห็นนี้ เขาจะได้สบายใจขึ้น แต่เจียงหยาทานกลับกล่าวว่าเขาไม่ระแวง ยิ่งพูดยิ่งอึดอัด ยิ่งคิดยิ่งไม่พอใจ จึงทุบโต๊ะแล้วก้าวทำออกจากประตู “เข้าไปคุยกับปี่เจิงดีกว่า”

เจียงหยาทานพูดยิ้มๆ “เจ้าต้องใจเย็นหน่อย เจ้าหมอนั่นไม่ค่อยมีแรง...ถ้าเจ้าไม่สบายใจอย่ากระบาย น่าจะหาคนเก่งหน่อย อย่างน้อยควรเก่งกว่าข้า อย่าให้เขาเป็นอะไรขึ้นมา รู้หรือไม่ ไม่เกินเดือนเจ็ดเขาก็จะกลับภาคเหนือไปสอบระดับท้องถิ่น”

ที่เจียงหยาทานเป็นห่วงโอวปี่เจิงกลับสูญเปล่า เจียงหยาชวงไปที่จวนตระกูลโอว ถ้ามถึงโอวปี่เจิง แต่ก็ไม่ได้ “หาเรือ” เพราะมีเด็กผู้หญิงชุดแดงเพลิงขอทำประลองฝีมือ

กับเขาก่อน “พี่ชายข้าไม่เอาไหน รับมือข้าไปสิบกว่ากระบวนทำ
ก็ไม่รู้แล้ว พี่สิบแก้มาพอดี ประลองกันหรือไม่”

เด็กผู้หญิงคนนี้อายุประมาณสิบห้าสิบหกปี ผิวขาว
ใบหน้าผุดผ่อง ที่เอวคาดเสื้ออ่อนทองคำ สวมรองเท้าบูทสีส้มดำ
ท่าทางองอาจ นางคือโอวฉิงหลัน น้องสาวของโอวปี้เจิง

นางกับเจียงหยาชวงนับว่ารู้จักกันตั้งแต่เล็ก ทั้งสอง
ไม่ใช่ประลองกันครั้งแรก แต่ครั้งนี้เจียงหยาชวงไม่รับปาก
“เจ้ากลับมาแล้วหรือ ข้ามีธุระมาหาพี่เจ้า เตี้ยวค่อยมาประลอง”
เขาหรือจะมีใจคิดเรื่องนี้ ถ้าเป็นโอวปี้เจิงก็ยังไม่เป็นไร ทั้งสอง
เป็นเพื่อนเล่นกันตั้งแต่เล็ก บางครั้งชกต่อยกันบ้างก็ไม่เป็นไร
แต่กับโอวฉิงหลัน...แม้จะคุ้นเคยกัน แต่ถึงอย่างไรก็เป็น
เด็กผู้หญิง ถ้าเขามีมือหนักไปหน่อย ทำให้คุณหนูใหญ่บาดเจ็บ
ไม่รู้ว่าอะไรจะไว้วางใจอย่างไรบ้าง

โอวปี้เจิงถูกน้องสาวทรมานอยู่ครึ่งวัน ถอนหายใจอย่าง
โล่งอก เขาอยากไปจากที่นี่เพื่อรักษาอาการบาดเจ็บทั้งตัวและ
ใจ จึงส่งสายตาหาซึ่ง “ไปคุยกันที่ห้องหนังสือเถิด”

“มีเรื่องอะไรหรือ” โอวฉิงหลันถามด้วยความอยากรู้ “จริงสิ ได้ข่าวว่าเจ้ามีคนรักแล้ว อยู่ติดกำแพงเรา หน้าตา สะสวย พาเข้าไปดูหน่อยได้หรือไม่ ตอนที่ข้าจะมา ท่านน่าจะบอกให้ข้าช่วยดูให้ด้วย ตกลงกันก่อน ถ้านางไม่ใช่คนดี ข้าจะไม่ช่วยพูดกับท่านน่าจะนะ”

ถ้าเป็นยามปกตินางถามถึงชีวิตเย่หลัน เจียงหยาชวง คงโอ้อวดอย่างดีใจ เพราะสำหรับชีวิตเย่หลันนั้น ไม่ต้องพูดถึง อย่างอื่น เฉพาะแต่ความงามก็โดดเด่นไม่มีที่ติ แต่เวลานี้คำพูด ของโอวฉิงหลันเหมือนแทงถูกที่เจ็บ เจียงหยาชวงพยายาม ควบคุมตัวเองไม่ให้ผิดปกติ พูดราบเรียบ “วันหลังค่อยว่าเถิด ตอนนี้ข้าจะคุยกับพี่ชายเจ้า”

โอวฉิงหลันผิดหวังมาก รอจนเจียงหยาชวงไปกับ โอวปี้เจิงแล้ว สาวใช้ของนางกลับเข้ามาพูดขึ้น “คุณหนูไม่ต้อง กลัวว่าจะไม่มีโอกาสเห็นท่านหญิงคนนั้น ใกล้ถึงงานฉลอง วันพระราชสมภพของไทเฮาแล้ว คงได้เจอแน่”

“ใช่แล้ว” โอวฉิงหลันตาลุกวาว ตบมือหัวเราะ “หวังว่า นางจะเป็นคนดี...ท่านน่าจะกำชับข้าไว้ ถ้าไม่ใช่คนดี และ

สิบเก้าหลงรักนางจนไม่ฟังคำเตือน ท่านน้ำจวงให้ข้าหาทาง
ให้เขาเลิกกับนาง”

เรื่องนี้สาวใช้ไม่รู้จะตอบอย่างไร ได้แต่มองซ้ายขวา
แล้วพูดเรื่องอื่น “คุณชายกับคุณชายสิบเก้าไปแล้ว คุณหนู
ฝึกกระบี่เถิด”

“ไม่ล่ะ กลับไปเลือกซื้อเครื่องประดับดีกว่า คราวนี้
รีบเดินทาง เครื่องประดับเอามาไม่มาก” โอวจึงหันสายหน้า
“งานฉลองวันพระราชสมภพอาจจะได้ประชันกับคนรักของ
สิบเก้า เรื่องแต่งตัวต้องคิดให้ดี เวลายืนกับนางจะได้ไม่ถูกชม”

บทที่ 173 คำตัวเจ้าแพงขนาดนี้เชียวหรือ

โอวปี่เจิงพาเจียงหยาชวงมานั่งที่เรือน ให้คนไข่ออกไปหมด แล้วเซ็ดเหงื่อที่หน้าผาก ถอนหายใจ “เจ้าว่าข้าอยู่ได้อย่างไร ทางเหนือท่านแม่ทะเลาะกับท่านพ่อเรื่องสาวงามทั้งวัน แล้วยังเรียกข้าไปฟังเรื่องที่นางอຍာกระบาย...ข้าชกสาวงามของท่านพ่อแต่ละคนได้หรือ กว่าจะหาซื้ออ่างกลับมาที่นี้ได้ไม่กี่เดือน อาซึ่งก็จะมากับข้า มากี่มา ผลเป็นอย่างไร มาถึงไม่กี่วันก็เบื่อ วันทั้งวันลากข้าไปประลองฝีมือ ต่อหน้าคนอื่น ก็ยังไม่ยอมมือให้ข้า นางคิดว่าข้าที่เป็นพี่โดนชกจนพันร่วน ต่อหน้าคนอื่นนางจะได้หน้านั้นหรือ”

อาซึ่งเป็นชื่อเล่นในวัยเด็กของโอวฉิงหลัน

เจียงหยาชวงแม้มีเรื่องหนักใจ ก็ยังอดหัวเราะไม่ได้ “ต้องโทษตัวเจ้าเอง ตอนแรกอาจารย์คนเดียวกันสอนวรยุทธ์ให้เรา แต่เจ้าไม่ขยัน ตอนนี้นักที่ลำบากก็คือเจ้า”

“พูดอย่างนี้ได้อย่างไร” โอวปี่เจิงพูดอย่างขุ่นเคือง “เจ้ายังไม่เป็นไร แต่อาซึ่งเป็นเด็กผู้หญิง ร้ายกาจอย่างนี้

วันหลังใครจะกล้าแต่งงานด้วย ถ้านางไม่แต่งงานตลอดชีวิต
ข้าก็ต้องเลี้ยงดูนางตลอดไปใช่หรือไม่ เลี้ยงดูยังไม่เป็นไร
แต่นางจะซกขำอยู่เรื่อย ข้าจะมองหน้าคนอื่นได้อย่างไรกัน”

“ความจริงแล้วข้าอยากมาปรึกษาเจ้า ถ้าอาชิงไม่พูดขึ้น
ก่อน เจ้าโดนนางซกเสร็จ คงโดนข้าซกต่อแน่” เจียงหยาชวง
กระแอมขึ้น

โอวปี้เจิงแทบกระอักเลือด “คนที่โตมากับข้า เจ้าเป็นคน
อ่อนแอที่สุด แต่ใครๆ ก็ยอมรับว่าเจ้าเก่ง ยังจะมารังแกคน
อ่อนแอหรือ รู้จักอายหรือไม่”

เจียงหยาชวงถอนหายใจ “ตอนแรกข้าก็คิดอย่างนี้...
ตอนนี้เปลี่ยนใจแล้ว”

โอวปี้เจิงพูดด้วยความตกใจ “คงไม่มาซกข้าสองรอบ
หรอกนะ อาชิงทำอย่างนี้เรื่อย”

“...” ความโหดร้ายของคุณหนูใหญ่ตระกูลโอวผู้นี้
เจียงหยาชวงไม่รู้จะว่าอย่างไร เขาเจียบไปครู่หนึ่งจึงพูดขึ้น
“เจ้าถูกรังแกจนชินแล้วใช่หรือไม่ ข้าจะชวนดื่มเหล้า”

โอวปี้เจิงเห็นด้วย “เพื่อนรัก เจ้าเห็นแล้วว่าอาชิ่ง
ทำเกินไป ตั้งใจมาประลองให้แพ้ข้า ข้าจะได้สบายใจขึ้น”

แล้วขอร้องทันที “อย่าใช้กำลังภายในสลายเหล่า”

เจียงหยาชวงหวดขมับ “อย่าพูดเหลวไหล เอาเหล้ามา”

พอยกเหล้ามาแล้ว ชั่วเวลาไม่ถึงครึ่งวัน โอวปี้เจิงนับนิ้ว
ได้แค่สิบกว่า เจียงหยาชวงดื่มไปได้อีกเดี๋ยวก็กลิ้มตัวลงนอน

“เฮ้ยๆ เจ้าตั้งใจมานอนหรือ” โอวปี้เจิงส่ายหน้าอย่าง
จกใจ ถีบเขาออกไปข้างๆ เรียกคนใช้ “พาตัวไปนอนที่ห้อง
หนังสือข้า ให้คนไปบอกท่านย่าบ้านตระกูลเจียงหนอย จะได้
ไม่เป็นห่วง”

ท่านย่าของเขาก็แซ่เถา เป็นญาติผู้พี่ของฮูหยินเถา

จากนั้นเจียงหยาชวงก็พักที่จวนตระกูลโอว แต่ให้คนเอา
การบ้านไปให้เงินกั้วกงตรวจทุกวัน

เป็นอย่างนี้จนกระทั่งถึงงานฉลองวันพระราชสมภพ
เขาลังเลอยู่ว่าควรเข้าร่วมหรือไม่ สองวันมานี้โอวปี้เจิงรู้แล้ว
ว่าทำไมจู่ๆ เขาก็มาหาตน จึงยั้งหยันพูดขึ้น “เจ้าไม่นึกถึงคนที่

เจ้ารัก อย่างน้อยก็นึกถึงท่านอาสี่ของเจ้าบ้าง ปีหนึ่งมีวันพระราชสมภพแค่ครั้งเดียว เจ้าเป็นหลานที่ท่านอาสี่รักเหมือนลูกแท้ๆ แต่ไม่ไปจะได้หรือ”

เจียงหยางหวงถอนหายใจ “เจ้าพูดถูก ไม่ว่าข้าอยากเจอหรือไม่ ยังไงก็ต้องเข้าวัง”

เขาอยู่ทางนี้กำลังขจัดอารมณ์ความรู้สึกที่ซับซ้อนกระวนกระวาย ส่วนชีวิตเย่หลันไม่ต้องจัดการกับอารมณ์เลย

วันพระราชสมภพของฮองเฮา ในฐานะท่านหญิงซึ่งออกทุกข์แล้ว นางจำเป็นต้องเข้าวังไปถวายพระพร

ในงานพิธีการเช่นนี้ ต้องสวมชุดพิธี ใส่เครื่องประดับอายุเพ็งสิบห้าดูไร้เดียงสา แต่พอท่านหญิงแต่งตัวเสร็จก็มีลักษณะเป็นหญิงสูงศักดิ์ขึ้นมาก

ก่อนออกประตูชีวิตเย่หลันเอามือประคองเครื่องประดับที่หลังมวยผม “หนักจริงๆ”

“วันนี้หญิงที่มีตำแหน่งหญิงสูงศักดิ์ทุกคนต้องแต่งตัวอย่างนี้ทั้งนั้น ท่านหญิงอดทนหน่อย” ชุนหร่านรีบบอก

ชีวะเย่หลันผีนัย้ม ไม่พูดอะไร

นางกับพระชายาหยางและชีวจินจู้ออกจากจวนด้วยกัน
ความจริงแล้ว ดิงชิงหงก็มีตำแหน่ง แต่นางไกล่คล่อด
พระชายาหยางจึงทำตามชีวะเมิ่งหมิ่นบอก ส่งหนังสือทูลลา
ไปล่วงหน้าแทน

ทั้งหมดเดินทางมาที่ตำหนักเป๋ยเซี่ยที่วังใน รอไม่นาน
เจียงฮองเฮาก็มีพระบัญชาให้เข้าเฝ้า หลังจากถวายบังคม
ถวายพระพรแล้ว เจียงฮองเฮาก็แย้มพระสรวลตรัสบอกไม่ต้อง
มากพิธี ตรัสตามมารยาทสองสามประโยค แล้วให้ทั้งสาม
นั่งในที่ที่จัดให้

ชีวะเย่หลันนั่งไม่นานก็รู้สึกตัวว่ามีนางกำนัลถึงแขนเสื้อ
นางเห็นเจียงฮองเฮาในพระที่นั่งตำแหน่งประธานทรงสนทนา
กับหญิงสูงศักดิ์ที่อยู่ใกล้ระเบียบหน้าตำหนักที่สุด ไม่ได้
ทอดพระเนตรมาที่ตน จึงถามเบาๆ “พี่สาวมีอะไรหรือ”

“องค์หญิงหย่งฝูอยู่ข้างนอก อยากเชิญท่านหญิงออกไป
พูดคุย” นางกำนัลพูดเบาๆ

“แต่เวลานี้ข้า...” ชิวเย่หลันมองเจียงฮองเฮาบนบัลลังก์
หงส์อย่างลำบากใจ

นางกำนัลบอก “ไม่ต้องเป็นห่วง องค์หญิงเชิญท่านหญิง
ออกไป ฮองเฮาไม่โทษท่านหญิงหรอก”

ชิวเย่หลันคิดครุ่นหนึ่ง รู้สึกว่าที่นี่เป็นตำหนักเปี้ยเซีย
ภายใต้สายพระเนตรของเจียงฮองเฮา ฝ่ายกู่ไทเฮาคงเข้ามา
ไม่ได้ จึงลุกขึ้น พาซุนหร่านซุเหอเดินตามนางกำนัลออกจาก
ประตูตำหนักอย่างเงียบๆ

พอถึงข้างนอก องค์หญิงหย่งผู่ในชุดฤดูใบไม้ผลิสีเหลือง
ยื่นเอามือไพล่หลัง เล่นกับนกแก้วบนคอนที่ทางเดินในตำหนัก

พอนางกำนัลใกล้ชิดบอกว่าชิวเย่หลันมา จึงผละจาก
นกแก้วแล้วหันมาบ่น “ครั้งก่อนที่พวกเจ้าไปเนินจินชิว ทำไม
ไม่ชวนข้า โดยเฉพาะเจ้า เสียแรงที่ข้าเอาใจใส่เจ้า”

ชิวเย่หลันรู้ว่านางนิสยเหมือนเด็ก จึงยิ้มพรางพูดพลบ
“ข้าไม่เคยไป ไม่รู้ว่าจะสนุกหรือไม่ จึงคิดว่าไปด้วยตัวเองก่อน
หากสนุกค่อยบอกองค์หญิง ไม่รู้อะไรเลยแล้วชวนองค์หญิงไป
ถ้าไม่สนุกอย่างที่คิด องค์หญิงคงไม่พอใจแน่ ใช่หรือไม่”

องค์หญิงหย่งฝูรู้สึกว่ามีเหตุผล “ข้าเคยไปมาแล้ว
อีกสองวันจะน่าเที่ยวที่สุด พวกเจ้าไปตอนนั้น คงไม่ได้เห็น
ดอกไม้มาก”

“ใช่” ชิวเย่หลันว่า “แล้วยังมีฝนตก เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นอีก”

การตายของพระชายาหวยหนาน องค์หญิงหย่งฝูย่อมรู้
คงเป็นเพราะจวนหวยหนานอ่องวางตัวเป็นกลางมาตลอด
องค์หญิงจึงไม่สนิทกับพวกเขา จึงร้านจะพูดไว้อาลัยพระชายา
หวยหนาน ได้แต่บอกว่า “เจ้ามากับข้าเถิด”

ชิวเย่หลันถามด้วยความประหลาดใจ “องค์หญิงจะพาข้า
ไปไหน”

“พาเจ้าไปขาย” องค์หญิงหย่งฝูดึงแขนเสื้อนางเดิน
พลางพูดขู่ “เอาไปแลกเงินซื้อขนม”

“งั้นองค์หญิงคงกินขนมอย่างเดียวตลอดชีวิต” ชิวเย่หลัน
เอามือข้างที่ไม่ถูกดึงมากุมอก ทำท่าตกใจ “ไม่เบื่อหรือ”

องค์หญิงหย่งฝูหัวเราะก๊าก พูดอย่างพอใจ “โห เจ้ามั่นใจ
ว่าค่าตัวเจ้าแพงขนาดนี้เชียวหรือ” นางกำนัลพากันยิ้มปากยิ้ม

องค์หญิงหย่งผู่รู้คนว่าจะเอาไปขายไม่ใช่ครั้งสองครั้ง แต่ละคนพอได้ยिनครั้งแรกก็แสดงกิริยาต่างกัน แต่คนที่ตอบโต้อย่างชีวเย่หลันเพิ่งเห็นเป็นครั้งแรก

ทุกคนรู้สึกทันทีว่าท่านหญิงหนึ่งนี้น่าสนใจ

“ไม่แน่ว่าข้าราคาแพง แต่เพราะขนมราคาถูก” ชิวเย่หลันยิ้ม

“ถึงราคาถูก ถ้ากินตลอดชีวิต คงไม่ใช่เงินจำนวนน้อย” องค์หญิงหย่งผู่ยิ้ม “ข้าขอคิดให้ดี...ควรเอาเจ้าไปขายให้ใครดี”

ชีวเย่หลันช่วยวางแผน “ขายให้สองเฮาสี”

องค์หญิงหย่งผู่พูดด้วยความประหลาดใจ “ทำไมแม่ข้าต้องเอาเงินตั้งมากมายมาซื้อเจ้า”

“เพราะสองเฮาสีรักองค์หญิง” ชิวเย่หลันพูดอย่างมั่นใจ “องค์หญิงอย่าว่าแต่เอาข้าตัวเป็นๆ มาขาย แค่ทูลว่าเอาหุ่นฟางมาขาย สองเฮาสีหรือจะไม่ยอมเอาทองมาซื้อ”

องค์หญิงหย่งผู่เอียงหน้าคิดครู่หนึ่ง แล้วหยุดยิ้ม “เจ้าพูดเก่งจริงๆ มีน้ำสืบเก่าถึงขอบเจ้า”

ชีวเย่หลันพอได้ยีนสีหน้าก็สลด ไม่ใช่เพราะนึกถึงช่วงสองวันนี้ที่นางกับเขาหมางเมินกัน แต่เพราะ “ตามที่องค์หญิงว่า เหมือนกับว่าข้าใช้ฝีปากทำให้พี่ชายองค์หญิงหลงรัก” พี่ชายเจ้าเป็นคนจืดชืด เข้าใจหรือไม่

แต่เวลานี้ทางเดินในตำหนักมีคนกลุ่มหนึ่งมุ่งหน้าเข้ามาหา คนนำหน้าสวมชุดคลุมยาวสีม่วงหรรษา มีรัดเกล้าทองที่ศีรษะ คาดเข็มขัดหยก ท่าทางสูงส่ง เดินก้มหน้าเล็กน้อย ท่าทางเหมือนกลัวจะชนถูกอะไร ดูระแวดระวังเป็นพิเศษ

“พี่ใหญ่ ไปเข้าเฝ้าพระมารดาหรือ” องค์หญิงหย่งฝูก็เห็นนางหยุดเดินแล้วถามด้วยความอยากรู้

พอได้ยีน ชิวเย่หลันก็อดมองคนชุดม่วงไม่ได้ คิดในใจว่านี่เอง

นี่เองอายุเพิ่งยี่สิบปี หน้าตาหล่อเหลา ผิวพรรณขาวผ่อง แต่หว่างคิ้วมีความวิตก ทำให้เห็นว่าหลายปีมานี้ แม้มีฐานะเป็นพระโอรสองค์โตของฮ่องเต้ แต่ไม่ได้มีความสุขสบายนัก

พอเห็นองค์หญิงหย่งฝูเขาก็หยุดเดิน ยิ้มอย่างอึดอัด “ผู้หญิงอ่องอยู่กับข้า จู่ๆ เขาก็โง่ ข้ามาหานางกำนัลคนใกล้ชิดของเฮาให้เรียกหมอลวง”

พระโอรสองค์โต มีฐานันดรศักดิ์เป็นฉื่ออ่อง จะเรียกหมอลวงยังต้องมาขอร้องนางกำนัลที่วังของเฮาด้วยตัวเอง แสดงถึงความเข้มงวดของเฮาในการควบคุมวังใน

แต่องค์หญิงหย่งฝูไม่ใส่ใจเรื่องนี้ นางสนใจแต่ว่า “เซียวชู่เป็นอะไรถึงโง่ เขาจะมาร่วมงานฉลองวันพระราชสมภพหรือไม่”

“เอ่อ คงมา” น้ำเสียงของฉื่ออ่องไม่มีความมั่นใจเลย

ชีวเย่หลันรอให้สองพี่น้องรำลากัน พอฉื่ออ่องเดินห่างไปแล้ว จึงเลียบเคี้ยวถามองค์หญิงหย่งฝู “ผู้หญิงอ่องไม่สบายหรือไม่”

“เขาไม่เคยแข็งแรง” องค์หญิงหย่งฝูถอนหายใจ ทำท่าเหมือนปวดหัว “แต่หวังว่าคงไม่เหมือนปีนั้น เข้าวังมาถวายพระพร พอกลับไปก็ป่วยหนัก...”

ชีวะเย่หลันฟังอย่างเงิบๆ คิดในใจว่ามีคนที่บอบบาง
อย่างนี้จริงหรือ ทำไมพอได้ยินชื่อคนคนนี้ ก็หนีไม่พ้นอาการ
ป่วย

จากนั้นก็ไต่ยีนองค์หญิงหย่งฝูส่งนางกำนัล “ไปเอา
โสมจื่อเชินสองหัวที่พระมารดาประทานให้ตอนเทศกาล
หยวนเซียวไปให้เซียวซู่ที่จวนพีใหญ่ เมื่อสองวันก่อนเขาเพิ่ง
รับปากว่าจะเขียนภาพอักษรศิลป์ให้ข้า อย่าป่วยจนไม่รู้ว่า
จะเขียนเสร็จเดือนไหนปีไหนก็แล้วกัน”

จากนั้นก็อธิบายให้ชีวะเย่หลันฟัง “เซียวซู่เขียนอักษร
ศิลป์สวยมาก มีคนบอกว่าผลงานของเขาถ้าฝึกอีกสองสามปี
คงเทียบเท่าเอ๋อร์อ่องสมัยโบราณ”

ชีวะเย่หลันเข้าใจเรื่องอักษรศิลป์ครึ่งๆ กลางๆ ไม่ได้
สนใจมาก ได้แต่พูดเออออตาม เกรงว่าจะพูดเหมือนคนวงนอก
ทำให้องค์หญิงหย่งฝูไม่พอใจ จึงเปลี่ยนมาถาม “องค์หญิงจุนฝู
ยังไม่มาหรือ”

“ขำรู้อยู่แล้วว่าเจ้าคงอดถามไม่ได้” นึกไม่ถึงว่าพูด
ยังไม่ทันจบ องค์หญิงหย่งฝูก็ยิ้มออกมาอย่างพอใจ ดึงนาง

ให้เดินเร็วขึ้น เข้าไปที่ลานลับตาคน อ้อมต้นไม้ภูเขาลอง
ตะโกนไปที่หน้าต่างซึ่งมีผ้าบางปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง “ฟีลิบเก้า รีบมา
ดูว่าข้าพาใครมา”

ชีวเย่หลันตกใจจนหน้าซีด รีบเข้าไปปิดปากนางโดยไม่
ต้องคิด “ล้อเล่นอะไรกันนี้” ถ้าเป็นเมื่อก่อนคงห้ามเพราะอาย
แต่เวลานี้ เกี่ยวข้องกับชีวิตของชีวจึงหลันเข้าใจหรือไม่

แต่สายไปแล้ว พอ幔เปิดออก ก็เห็นเจียงหยาชวงกับ
โอวปี้เจิงซึ่งกำลังตีมเหล้าด้วยกันที่ริมหน้าต่างมองออกมา

ข้านี้แหละบุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 6

名门嫡后

โน้ตเครื่องปริ้นท์ทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《名门嫡后》

Author © 繁朵 (Fan Duo)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司 BEIJING

HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

繁朵 (Fan Duo)

ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 6 / 繁朵 Fan Duo : เขียน; มณฑิรา ผาทอง.: แปล จาก 名门嫡后.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2568.

(1) , 443 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. มณฑิรา ผาทอง. , ผู้แปล. II. ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล.

ISBN 978-616-18-7479-7